



Arrest

nr. 114 910 van 2 december 2013
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 19 september 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SOUDANT, die loco advocaat V. DOCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 30 juli 2012 onontvankelijk verklaard. Op 5 september 2013 werd aan verzoeker

eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 18 november 2013 bij arrest nr. 113 879.

1.2. Op 30 augustus 2013 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. De vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 5 september 2013 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 109 275 van 6 september 2013.

1.3. Een eerste repatriëring was gepland op 19 september 2013.

1.4. Op 18 september 2013 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De geplande repatriëring werd geannuleerd.

1.5. Op 19 september 2013 werd een beslissing genomen tot vasthouding op een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.6. Op 19 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd daarvan in kennis gesteld op 20 september 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten

S.A.

(...)

Nationaliteit: Marokko

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 113.360 van 5 november 2013.

1.8. Op 5 november 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Een repatriëring is voorzien op 2 december 2013.

2. Rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.”

Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpcedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de bijlage 26 n.a.v. verzoekers asielaanvraag en de beslissing van het Commissariaat-generaal van 3 oktober 2013 in het Nederlands werden opgesteld.

Dat verzoeker reeds meerdere procedures heeft doorlopen bij verschillende administraties en daarbij de Franse taal heeft gebruikt en hij en zijn verloofde Franstalig zijn wijzigt niets aan deze vaststelling.

Het is niet betwist dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker geschiedde in het Nederlands. Deze taal dient, gelet op de bepalingen van artikel 51/4, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dan ook te worden gebruikt voor de beslissingen tot verwijdering van het grondgebied die voortvloeien uit de afwijzing van hun asielaanvragen. Het bestuur was derhalve verplicht de bestreden beslissing in de Nederlandse taal op te stellen en de Raad dient, gelet op de 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, deze taal als proceduretaal te hanteren.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op. Zij stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat hij bij de toepassing van deze bepaling niet langer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij wijst er hierbij op dat verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in de situatie bedoeld in voormelde bepaling en dat hij bij een eventuele nietigverklaring niet anders vermag dan in uitvoering van deze bepaling, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij is dan ook van mening dat verzoeker geen nut heeft bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.”

Artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet en waarnaar voornoemd artikel 74, § 2 van het vreemdelingenbesluit verwijst, bepaalt verder:

“In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 74/6, § 1bis, 5° en 12° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1bis. De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien :

(...)

5° de vreemdeling zijn aanvraag zonder verantwoording ingediend heeft na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, 50bis, tweede lid of 51, eerste lid of tweede lid, bepaalde termijn of, zonder verantwoording overeenkomstig artikel 51/6, eerste lid, of artikel 51/7, tweede lid, niet aan de meldingsplicht voldaan heeft; of

(...)

12° de vreemdeling een asielaanvraag indient teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen; of

(...)”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 19 september 2013 een beslissing werd genomen in hoofde van verzoeker tot het vasthouden op een welbepaalde plaats waarbij de gemachtigde oordeelde dat verzoeker zich bevond in de gevallen bedoeld in artikel 74/6, § 1bis, 5° en 12° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissing, stelt daarnaast als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet, in de in artikel 74/6, § 1bis van diezelfde wet, bedoelde gevallen onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag beslist dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Uit de bewoordingen van voornoemd artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt verder dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord 'moet' duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de gemachtigde op grond van voornoemd artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarin wordt verwezen naar de artikelen 52/3, § 2 en 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet eerst te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststelling wordt door de verzoeker geenszins betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 74, § 2 van het vreemdelingenbesluit, waarin wordt verwezen naar de artikelen 52/3, § 2 en 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook geen nut opleveren. Deze vaststelling staat los van het eventueel grievende karakter van de thans bestreden beslissing.

Het betoog van verzoeker waarbij hij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van goed bestuur en van het proportionaliteitsbeginsel kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

In de mate dat verzoeker verwijst naar een procedure op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die nog hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verzoeker lijkt kritiek te hebben op het feit dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld en voert de schending aan artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 30 van de Grondwet en van artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. De Raad verwijst dienaangaande naar wat werd vastgesteld onder punt 2 "Rechtspleging".

3.3. De Raad dient evenwel op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de gemachtigde in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de onderhavige procedure na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt ernstig is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep dat toelaat dat de inhoud van de grief wordt onderzocht en desgevallend passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze die verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000,

Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 291; cfr. ook RvS 13 december 2011, nr; 216.837). Derhalve zal dan ook worden overgegaan tot de beoordeling van de grieven die gestoeld zijn op de schending van een bepaling van het EVRM.

4. Het van rechtswege schorsend effect van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

4.1. Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

4.2 Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, dan kan zij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

4.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker sedert 29 augustus 2013 van zijn vrijheid werd beroofd. Blijkens de gegevens uit het administratief dossier wordt een gedwongen terugleiding van verzoeker op 2 december 2013 in het vooruitzicht gesteld. De eventuele gedwongen tenuitvoerlegging werd door toedoen van het hierboven weergegeven artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet alvast van rechtswege geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad.

5. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. Voorwerp van huidige vordering

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 19 september 2013 zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

De Raad stelt vast dat zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) op 4 oktober 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld waarvan de versnelde behandeling kan worden gevorderd.

Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Deze vordering is gesteund op artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

5.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

5.3. Beoordeling

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Daartoe is een repatriëring voorzien op 2 december 2013. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de huidige vordering maar geeft daarover geen verdere verduidelijking in haar nota met opmerkingen. Niettemin maakt verzoeker het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

5.4.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

5.4.1.2. In zijn initiële verzoekschrift tot schorsing voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8, 13 en 24 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en van artikelen 7, 9, 20, 21, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

5.4.1.3. Het weigeren van een legaal verblijf in België en het terugsturen naar het land van herkomst maakt volgens verzoeker een ongerechtvaardigde schending van artikel 8 EVRM uit. Hij meent met name dat de bestreden beslissing een willekeurige inmenging uitmaakt van zijn feitelijk gezinsleven in strijd met artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat het bestaan van een feitelijk gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner, die nog niet uit de echt is gescheiden, door de verwerende partij niet wordt betwist.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het feitelijk gezinsleven van verzoeker. Om te oordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagegaan worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn middel opbouwt in het licht van artikel 8, § 2 van het EVRM en betoogt dat dat de inmenging enkel mogelijk is indien het wettelijk voorzien is en een legitiem doel nastreeft en daarenboven noodzakelijk is een democratische samenleving.

Ten dezen stelt de Raad evenwel vast dat in casu er enkel sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf. Verzoekers situatie heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, § 2 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 57.).

5.4.1.4. Verzoeker betoogt dat van zodra zijn partner, met wie hij sinds januari 2013 zou samenwonen, uit de echt is gescheiden, zij een wettelijke samenwoonst ambiëren samen met de dochter van zijn partner. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou dit project verhinderen. Voorts zullen zij gedurende drie jaar van elkaar gescheiden worden gezien het inreisverbod betekend aan verzoeker op 30 augustus 2013.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij tijdens zijn illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77). Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, *Butt v. Noorwegen*, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland*, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, *Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, *Andrey Sheabashov v. Letland* (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland* (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Verzoeker houdt voor dat zijn partner hem onmogelijk kan volgen naar Marokko, zijn land van herkomst, omdat zij hier woont en werkt in België. De Raad meent evenwel dat met dit summier betoog en de bewering dat zijn partner haar werk zal verliezen, geen onoverkomelijke hinderpaal wordt aangetoond die het onmogelijk maakt om het gezinsleven van verzoeker en zijn partner in Marokko dan wel elders verder te zetten. Verzoeker toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor zijn partner om in Marokko dan wel elders werk te vinden. Verzoeker blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

Ook het ongestaafde betoog dat de vader van de dochter van verzoekers partner zich zal verzetten tegen een vertrek van zijn dochter naar Marokko maakt het bestaan van een onoverkomelijke hinderpaal niet aannemelijk. Immers aangezien de echtscheiding inzake het huwelijk van verzoekers partner nog niet is uitgesproken, is er ook nog geen zicht op eventuele regelingen inzake het uitoefenen van het ouderlijk gezag, het verblijf en omgang.

Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een feitelijk gezinsleven in Marokko of elders.

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat het EHRM er inzake immigratie aan heeft herinnerd dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen in de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing leidt er niet toe dat de verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn partner en haar dochter. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om op een later tijdstip, na afloop van het inreisverbod van drie jaar, het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De Raad wijst erop dat het verzoeker krachtens artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet, vrijstaat om aan de minister of zijn gemachtigde te verzoeken het inreisverbod op te heffen of op te schorten omwille van humanitaire redenen. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker daarna een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Daarenboven toont verzoeker niet aan dat de scheiding en verwijdering zal leiden tot een verbreking van de relatie tussen hem, enerzijds, en zijn partner en haar dochter, anderzijds. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en haar dochter en zijn feitelijk gezinsleven met hen verder te onderhouden.

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner en haar dochter hem bezoeken in zijn land van herkomst, noch dat verzoeker zijn partner en haar dochter kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden.

Nu de verzoeker niet concreet aantoont dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om zijn feitelijk gezinsleven met zijn partner en haar dochter in Marokko of elders verder te zetten, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat inzake migratiecontrole. Een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM, met name een verplichting voor de Belgische staat om verzoekers feitelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied te handhaven, wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Prima facie kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel lijkt derhalve niet ernstig.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 14 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 14 van het EVRM een verbod van discriminatie inhoudt en het volgende stelt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van één van deze redenen gediscrimineerd wordt door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt prima facie dan ook niet aangetoond.

Artikel 13 van het EVRM kan alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. Verzoeker toont geenszins aan dat een ander artikel uit hetzelfde verdrag werd geschonden, zodat er prima facie geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt bijgevolg prima facie ook geen schending van artikelen 22 en 22bis van de Grondwet aangetoond, noch van artikelen 7, 9, 20, 21 en 24 van het Handvest.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om in concreto aan te geven op welke wijze deze bepaling geschonden zou zijn.

Artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de in casu bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen 'gerecht' zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling, noch werd de in casu bestreden beslissing genomen naar aanleiding van enig 'beroep'.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State heeft reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323*). Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) het volgende gesteld: *"Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte Juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk. EHRM 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58)."*

Een schending van artikel 47 van het Handvest wordt prima facie niet aangetoond.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

5.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

5.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekers uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel herneemt in wezen zijn hierboven besproken grieven ontleend aan artikel 8 en 13 van het EVRM alsook aan artikel 22 van de Grondwet en artikelen 7, 9, 41 en 47 van het Handvest, waarbij verzoeker erop wijst dat indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd het feitelijk gezinsleven wordt verbroken, een gedwongen scheiding van drie jaar wordt opgelegd en de huwelijk en/of wettelijke samenwoning-plannen worden verhinderd. De Raad merkt evenwel op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker prima facie geen schending van artikel 8 en 13 van het EVRM alsook aan artikel 22 van de Grondwet en artikelen 7, 9, 41 en 47 van het Handvest aantoonde, zodat hij niet naar de schending van deze bepalingen kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 140 960 en 141 275 worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES